

дизайну и отримати додатковий прибуток;

— збільшити надходження до бюджету завдяки прозорості та збільшенню кількості легальних трансакцій;

— зменшити втрати свіжої швидкопсувної квітково-декоративної продукції;

— стабілізувати й оптимізувати ціну для кінцевого споживача;

— посилити позицію малих і середніх квіткарів регіону;

— розвивати мерчандайзинг представленої на ринку флористичної продукції й підвищувати її конкурентноздатність;

— проводити інформаційний аналіз і інформаційне забезпечення всіх учасників ринку.

Найважливішими проблемами, що вимагають розв'язання у процесі формування ринку флористичної продукції, є: комерціалізація збуту продукції; повільне наповнення товаропотоками; орієнтація споживачів на імпорتنу продукцію; недостатнє використання регулювання й моніторингу попиту і пропозиції; стримування експортного потенціалу квітництва та декоративного садівництва (через нерозвиненість ринкової інфраструктури і державного протекціонізму, неадаптованість ринку до норм міжнародних систем та вимог Світової організації торгівлі.

Література.

1. Сайт Українського союзу промисловців та підприємців //– Режим доступу: <http://www.uspp.org.ua/news/706.htm>

2. Потравка Л.О. Удосконалення підсистемного рівня інфраструктури аграрного ринку Південного регіону // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2007. – Вип. (1)39. – С.109-114

СПРЯМУВАННЯ РОЗВИТКУ РИНКУ ТОВАРІВ ТА ПОСЛУГ

***Омельченко К.Г., Фурсова В.В., студенти*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка***

Товар має дві властивості:

— здатність задовольняти певну потребу людини (споживна

* Науковий керівник – Сахненко В.І., к.е.н., доцент

вартість);

— придатність для обміну на інший товар (мінова вартість).

Властивість товару задовольняти будь-яку потребу людини називається споживною вартістю.

Розрізняють внутрішній товарний ринок і зовнішній. Внутрішній товарний ринок з'являється тоді, коли є товарне господарство, а ступінь суспільного розподілу праці визначає рівень його розвитку.

На нинішньому етапі розвитку науково-технічного прогресу, коли значно ускладнилися і поглибилися як зовнішньоекономічні зв'язки країни, так і механізми господарювання в окремих країнах, великого значення набуває своєчасна і точна інформація з того чи іншого питання, без якого стає неможливим подальший рух уперед. У зв'язку з цим, сформувався і функціонує поряд з іншими ринок інформації як сукупність економічних відносин з приводу збирання, обробки, систематизації інформації продажу її кінцевому споживачу. Інформація – це рідкісне благо, оволодіння яким потребує певних витрат. Між виробником і споживачем на ринку інформації стають посередники, основна функція яких зводиться до збору, обробки і продажу різноманітної інформації. За цей вид послуг посередники беруть плату у вигляді комісійних. Наприклад дилери державних цінних паперів у розвинутих країнах світу беруть 1/ 32 % від ціни реалізації.

Особливою ціною на ринку є плата за рекламу. На Україні ринок інформації ще не сформувався, хоча сьогодні потреба в ньому гостро відчувається.

У кожній країні структура виробництва товарів та послуг має відповідати структурі платоспроможного попиту. Однак в Україні сьогодні складається велика диспропорція між розвитком галузей, що виробляють предмети споживання та галузей, що виготовляють засоби виробництва (причому тільки 20% їх обсягу – це знаряддя праці, а 80% - паливо та сировина) і лише близько четверті – на предмети споживання. Така деформована структура виробництва не відповідає суспільним інтересам і потребує суттєвих змін.

Слід запам'ятати, що ринок є однією з базових категорій сучасної економічної науки. У найзагальнішому розумінні з ринком пов'язують систему економічних відносин, зв'язків господарських суб'єктів, які приймають рішення самостійно. Це означає, що ринкова економіка може успішно розвиватися лише за умов вільного вибору, тобто свободи підприємництва та споживання, свободи вибору фаху

та місця праці. Для функціонування такої економіки потрібно реалізація різноманітних форм власності (приватної, кооперативної, акціонерної, державної тощо) і наявність відповідної інфраструктури. Остання складається із ринку товарів та послуг, ринку засобів виробництва, фінансового ринку.

Ринок товарів та послуг базується на розгалуженій мережі товарних бірж, підприємств оптової торгівлі, маркетингових організацій, тобто інфраструктура ринку товарів та послуг – це організаційні, матеріальні та технічні засоби, за допомогою яких товари просуваються від місця безпосереднього виробництва до місця реалізації, накопичуються, зберігаються та продаються. Це також певні схеми й структури товаропросування, матеріально-технічна база оптової торгівлі, мережа роздрібних торгових підприємств, торгівельно-технологічне обладнання, засоби організації та обліку товаропросування, система торгівельних та після продажних послуг.

Усі основні види ринків підрозділяються на різні субринки й сегменти (національний ринок, міжнародний та ін.). Будь-який ринок характеризується складною структурою, що класифікується за різними критеріями:

1. Залежно від економічного призначення об'єктів ринкових відносин – ринок споживчих товарів і послуг, ринок промислових товарів, ринок «ноу-хау», ринок цінних паперів.
2. Залежно від географічного положення – місцевий, національний, світовий.
3. За ступенем обмеження конкуренції монопольний, олігопольний, моносонічний, вільний, змішаний.
4. За галузями виробництва автомобільний, нафтовий, комп'ютерний тощо;.
5. За характером продажу – оптовий, роздрібний.

Якщо попит значно перевищує пропонування товару – це ознака так званого ринку продавця, на котрому має місце стійкий дефіцит товарів та послуг. Переважання пропонування над попитом є характерною ознакою ринку покупця. Ринок покупця є найбільш поширеним у розвинених країнах.

Координація незалежних рішень у ринковій економіці здійснюється з допомогою ринкового механізму. Організуючою силою цього механізму є ціни, які виконують функцію сигналів-інформаторів про умови на ринку для виробників і споживачів товарів. Тобто саме ціни стають генеральним координатором ринкової економіки. Через них утілюються в життя незліченні

індивідуальні економічні рішення. Головною регулюючою та контролюючою силою ринкової економіки є конкуренція. Її форми та методи залежать від кількісного співвідношення продавців та покупців.

Функціонування ринкової економіки ґрунтується на функціонуванні різноманітних ринків, які можна згрупувати в два основні класи:

- ринки виробленої продукції (товарів та послуг);
- ринки трудових і фінансових ресурсів.

На ринку фінансових ресурсів зустрічаються такі, в яких у процесі господарювання виникає потреба в коштах для розширення їх діяльності, а також такі, у яких накопичуються заощадження, що можуть бути використані для інвестицій. При цьому кошти спрямовуються від тих, хто не може їх ефективно використати, до тих, хто використовує їх продуктивно. Це сприяє не тільки підвищенню продуктивності та ефективності економіки в цілому, а й поліпшенню економічного добробуту кожного члена суспільства.

На фінансовому ринку ті, що мають вільні фінансові ресурси, передають їх на різних умовах іншим учасникам ринку, які опосередковано через суб'єктів ринку або безпосередньо використовують залучені ресурси для фінансування різних галузей економіки, забезпечення потреб населення та потреб державного бюджету. Фінансові ресурси надаються на умовах позики або на умовах спів власності, коли інвестор набуває прав власності на придбані за інвестовані кошти матеріальні чи нематеріальні активи.

СУЧАСНИЙ СТАН РОЗВИТКУ МОЛОЧНОГО СКОТАРСТВА В УКРАЇНІ

**Човдиров С., студент*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка**

Молочне скотарство є незамінною та надзвичайно важливою складовою вітчизняного сільського господарства, яка значною мірою визначає соціально-економічний стан усіх категорій господарств

* Науковий керівник – Шибасва Н.В., к.е.н., доцент